

TEMYİZ EDEN (DAVACI) : Tüm Belediye ve Yerel Yönetim Hizmetleri
Emekçileri Sendikası

VEKİLLERİ : Av. Sevgi Karaduman - Av. Sevil Şahin Kılınç
Sümer 2 Sokak No:29/7-8-9 Kat:4 Kızılay / ANKARA

KARŞI TARAF (DAVALILAR) : 1- Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı / ANKARA
VEKİLİ : Av. Kerem Vural / Aynı yerde

2- EGO Genel Müdürlüğü / ANKARA
VEKİLİ : Av. Hamiyet Mercan / Aynı yerde

İSTEMİN KONUSU : Ankara 6. İdare Mahkemesinin 15/11/2012 tarih ve E:2011/1309, K:2012/2779 sayılı davanın reddi yolundaki kararının temyizen incelenerek bozulması istenilmektedir.

YARGILAMA SÜRECİ :

Dava konusu istem: Davacı Sendika tarafından, EGO Genel Müdürlüğü bünyesindeki kamu çalışanlarının faaliyet gösterdiği servislerde uygulanan kameralı takip sistemine son verilmesi istemiyle yapılan başvurunun reddine ilişkin 07/06/2011 tarih ve 6916 sayılı işlemin iptali istenilmektedir.

İlk Derece Mahkemesi kararının özeti: Ankara 6. İdare Mahkemesinin 15/11/2012 tarih ve E:2011/1309, K:2012/2779 sayılı kararıyla; kamu hizmeti görevini yerine getiren memur ve diğer kamu görevlilerinin kamuya sunulan bu faaliyeti ifa ettikleri ve bu hizmetin yürütüldüğü binaların kamuya açık olup bu yerlerde kamu hizmetine özgü olarak çalışma yapıldığı, kamu hizmetinin sunulduğu yerler ve hizmeti gören memur ve kamu görevlilerinin bu hizmeti vermekle yükümlü idarelerin gözetimi ve denetimi altında olduğu, idarelerin hizmet binalarında, kamu hizmeti ve yararına yönelik olarak gerekli gördükleri önlemleri almakla yetkili ve görevli oldukları, somut olayda kamu görevlilerince kamuya yönelik olarak kamu hizmeti verilen açık ofis sistemine sahip EGO Genel Müdürlüğü'nün hizmet binasının çalışma ortamının denetim ve güvenliğini sağlamaya yönelik olarak salonun tamamına hakim olacak şekilde kamera sistemi kurulmasında, sözü edilen hizmeti vermekle yükümlü davalı idarenin kamu yararı ve hizmet gerekleri doğrultusunda hareket ettiği sonucuna varıldığından dava konusu işlemde hukuka aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

TEMYİZ EDENİN İDDİALARI : Davacı tarafından, özel hayatın sadece konuttan

ibaret olmayıp hiç beklenmedik zamanda ortaya çıkan ve süreklilik arz eden bir süreç olduğu, çalışma hayatının da özel hayat kapsamında değerlendirilmesi gerektiği, iş yerinin güvenliğini sağlama amacını aşır doğrudan çalışan memurların kendisinin ve diğer memurlarla ya da iş sahipleriyle ilişkisinin ve kamu hizmetlerinin görülmesi sırasında yaptığı her türlü haberleşmenin gözlenmesinin açıkça hukuka aykırı olduğu, bu nedenle Mahkeme kararının bozulması gerektiği ileri sürülmektedir.

KARŞI TARAFIN SAVUNMALARI : Davalı EGO Genel Müdürlüğü tarafından, haksız ve hukuki dayanağı bulunmayan temyiz isteminin reddi gerektiği savunulmaktadır. Diğer davalı Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı tarafından savunma verilmemiştir.

DANIŞTAY TETKİK HÂKİMİ : Bülent Demirtaşoğlu

DÜŞÜNCESİ : Temyiz isteminin kabulü ile Mahkeme kararının bozulması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Karar veren Danıştay Onuncu Dairesince, Danıştay Sekizinci Dairesinin 09/05/2019 tarihli gönderme kararı ile Dairemize gönderilen dava dosyasında tetkik hâkiminin açıklamaları dinlendikten ve dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği görüldü:

İNCELEME VE GEREKÇE :

MADDİ OLAY:

Davacı sendika tarafından, EGO Genel Müdürlüğü nezdinde çalışan personelin şikayetleri üzerine bazı müdürlüklerde çalışanların kamera ile takibi şeklinde uygulama başlatıldığının öğrenildiği, bu uygulamanın giriş, çıkış, koridor, bahçe gibi yerlerin güvenlik açısından doğal yaşamı koruyacak şekilde izlenmesi bir gereklilik olarak görülebilir ise de binanın tüm oda, birim ve bölümlerinin kamera ile takip edilmesinin Anayasal normlara ve İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesinin 8. maddesine aykırı bulunduğundan bahisle kamera ile takip uygulamasından vazgeçilmesi istemiyle 28/04/2011 tarihli dilekçeyle başvuruda bulunulduğu, davalılardan Ankara Büyükşehir Belediyesinin 07/06/2011 tarih ve 6916 sayılı işlemiyle başvuru ile ilgili yapılacak herhangi bir işlem olmadığından istemin reddine karar verilmesi üzerine dava konusu işlemin iptali istemiyle bakılmakta olan davanın açıldığı görülmektedir.

İLGİLİ MEVZUAT:

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti, insan haklarına dayalı ve adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştiren, temel hak ve özgürlüklerin kullanılması ve korunmasından ödün vermeyen, her türlü eylem ve işleminin hukuka uygun olduğu, hukuku devletin bütün organlarına ve kurumlarına egemen kılan, kendi koyduğu kurullarla kendisini bağlı sayan ve bu durumun yargı makamları tarafından

denetlenmesini olmazsa olmaz gören devlettir.

Anayasa'nın "Devletin temel amaç ve görevleri" başlıklı 5. maddesinde, "Devletin temel amaç ve görevleri, Türk milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır." hükmüne, "Temel hak ve hürriyetlerin niteliği" başlıklı 12. maddesinde, "Herkes, kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve hürriyetlere sahiptir. Temel hak ve hürriyetler, kişinin topluma, ailesine ve diğer kişilere karşı ödev ve sorumluluklarını da ihtiva eder" hükmüne, ve "Temel hak ve hürriyetlerin sınırlanması" başlıklı 13. maddesinde, "Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz." hükmüne yer verilmiştir.

Yine, "Özel Hayatın Gizliliği" başlıklı 20. maddesinde "Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir. Özel hayatın ve aile hayatının gizliliğine dokunulamaz. Milli güvenlik, kamu düzeni, suç işlenmesinin önlenmesi, genel sağlık ve genel ahlakın korunması veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması sebeplerinden biri veya birkaçına bağlı olarak, usulüne göre verilmiş hakim kararı olmadıkça; yine bu sebeplere bağlı olarak gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de kanunla yetkili kılınmış merciin yazılı emri bulunmadıkça; kimsenin üstü, özel kağıtları ve eşyası aranamaz ve bunlara el konulamaz. Yetkili merciin kararı yirmidört saat içinde görevli hakim onayına sunulur. Hakim, kararını el koymadan itibaren kırksekiz saat içinde açıklar; aksi halde, el koyma kendiliğinden kalkar." hükmü bulunmaktadır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin "Özel Hayatın ve Aile Hayatının Korunması" başlıklı 8. maddesinde, herkesin özel ve aile yaşamına, konutuna ve haberleşmesine saygı gösterilmesi hakkına sahip olduğu, bu hakkın kullanılmasına bir kamu makamının müdahalesinin, ancak müdahalenin yasayla öngörülmüş ve demokratik bir toplumda ulusal güvenlik, kamu güvenliği, ülkenin ekonomik refahı, düzenin korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için gerekli bir tedbir olması durumunda söz konusu olabileceği kurala bağlanmış; Birleşmiş Milletler Medeni ve Siyasal Haklar Sözleşmesi'nin "Mahremiyet Hakkı" başlıklı 17. maddesinde de, hiç kimsenin özel ve aile yaşamına, konutuna veya haberleşmesine keyfi veya hukuka aykırı olarak müdahale edilemeyeceği; onuru veya itibarının hukuka aykırı saldırılara maruz bırakılmayacağı, herkesin bu tür saldırılara veya müdahalelere karşı hukuk tarafından korunma hakkına sahip olduğu belirtilmiştir.

Türk Ceza Kanunu'nun "Özel hayatın gizliliğini ihlal" başlıklı 134. maddesinde

"Kişilerin özel hayatının gizliliğini ihlal eden kimse, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Gizliliğin görüntü veya seslerin kayda alınması suretiyle ihlal edilmesi halinde, verilecek ceza bir kat artırılır.", "Kişisel verilerin kaydedilmesi" başlıklı 135. maddesinde ise "Hukuka aykırı olarak kişisel verileri kaydeden kimseye bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir." hükümleri yer almaktadır.

Ceza Muhakemesi Kanunu'nun "İletişimin tespiti, dinlenmesi ve kayda alınması" başlıklı 135. maddesinde, bir suç dolayısıyla yapılan soruşturma ve kovuşturmada, suç işlendiğine ilişkin somut delillere dayanan kuvvetli şüphe sebeplerinin varlığı ve başka suretle delil elde edilmesi imkânının bulunmaması durumunda, hâkim veya gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde Cumhuriyet savcısının kararıyla şüpheli veya sanığın telekomünikasyon yoluyla iletişiminin dinlenebileceği ve kayda alınabileceği; "Teknik araçlarla izleme" başlıklı 140. maddesinde ise, maddede belirtilen suçların işlendiği hususunda somut delillere dayanan kuvvetli şüphe sebepleri bulunması ve başka suretle delil elde edilememesi hâlinde, şüpheli veya sanığın kamuya açık yerlerdeki faaliyetleri ve işyerinin teknik araçlarla izlenebileceği, ses veya görüntü kaydının alınabileceği, teknik araçlarla izlemeye hâkim, gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde Cumhuriyet savcısı tarafından karar verilebileceği hükümleri bulunmaktadır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME:

Davacı tarafından, yapılan uygulamanın ve tesis edilen işlemin özel hayatın gizliliğini ihlal ettiği ve bu nedenle hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek İdare Mahkemesi kararının temyizden incelenerek bozulması istenilmektedir.

Davacının temyiz gerekçesi olarak özel hayatın gizliliği ve mahremiyet hakkını ileri sürmüş olması dikkate alındığında, davanın incelenmesinde öncelikle özel hayat kavramının mahkeme kararları da dikkate alınarak Anayasal ve yasal açıdan değerlendirilmesi ve bu hakkın sınırlarını da ortaya koyacak şekilde çerçevesinin çizilmesi gerekmektedir.

Anayasa Mahkemesinin özel hayatın gizliliği ve mahremiyet hakkını dikkate alarak vermiş olduğu Başvuru No:2014/12591, Başvuru No:2014/11218, Başvuru No:2016/431 kararlarında şu tespitler yer almıştır:

Özel hayat kavramı eksiksiz bir tanımı bulunmayan geniş bir kavramdır. Bu kapsamda korunan hukuki değer esasen kişisel bağımsızlıktır. Özel hayata saygı hakkının kapsamının belirlenmesinde "bireyin kişiliğini geliştirmesi ve gerçekleştirilmesi" kavramı temel alınmaktadır. Anılan hak, herkesin istenmeyen bütün müdahalelerden uzak kendine özel bir ortamda yaşama hakkına sahip olduğuna işaret etmekle birlikte, kişiliğin serbestçe geliştirilmesiyle uyumlu birçok hukuki menfaati de içermektedir.(Serap Tortuk, B. No: 2013/9660, 21/1/2015, §§ 31-36; Bülent Polat [GK], B. No: 2013/7666, 10/12/2015, §§ 61-63; Tefvik Türkmen [GK], B. No: 2013/9704, 3/3/2016, §§ 50-52; Ata Türkeri, B. No: 2013/6057, 16/12/2015, §§ 30-32).

Özel hayata saygı hakkı kapsamında korunan hukuksal çıkarılardan biri de bireyin

mahremiyet hakkıdır. Özel hayata saygı hakkı, ilişki kurmak ve geliştirmek üzere çevresinde bulunanlarla temas kurma hakkını da içermektedir. Kişilerin mesleki hayatı özel hayatlarıyla sıkı bir irtibat içindedir. Özel hayata dair hususlar kişinin mesleği ile ilgili tasarruflara esas alınmışsa özel hayata saygı hakkı gündeme gelecektir. (Bülent Polat, § 62; Ata Türkeri, § 31)

Gelişen teknolojinin, kamu hizmetlerinin etkin ve verimli yürütülmesini kolaylaştırıcı etki sağlaması amacıyla, kamu kesiminde kullanılmaya başlanması doğaldır. Ancak; teknoloji kullanılarak kişisel görüntülerin kayıt altına alınmasında özel hayatın gizliliği ve kişilerin mahremiyet hakkı da dikkate alınarak uygulama yapılması gerektiğinde kuşku ve duraksamaya yer bulunmamaktadır.

Buna ek olarak, kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde, çalışanların çalışma alanlarını ve dolayısıyla çalışanları görecektir şekilde yerleştirilen, güvenlik ve suçun önlenmesi gibi nedenlerle uygulandığı ileri sürülen kameralı takip sistemleri kullanılarak kişisel görüntülerin alınması, temel hak ve hürriyetler içerisinde sayılan özel hayatın gizliliği ilkesi kapsamında özel hayata müdahale olarak ele alınmalı, bu müdahalenin hukuka uygunluğunun değerlendirmesi ise kanunilik, ölçülülük gibi anayasal kavramlar yanında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları ve Anayasa Mahkemesi kararları dikkate alınarak yapılmalıdır.

Yukarıda anılan müdahale, Anayasa'nın 13. maddesinde belirtilen koşulları yerine getirmedeği müddetçe aynı zamanda Anayasa'nın 20. maddesinin ihlalini de teşkil edecektir.

Anayasamızın 13. maddesi "Temel hak ve hürriyetler, ... yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, ... demokratik toplum düzeninin... gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz." şeklindedir.

Bu sebeple müdahalenin ihlal oluşturup oluşturmadığının belirlenmesinde, Anayasa'nın 13. maddesinde öngörülen ve somut başvuruya uygun düşen kanunlar tarafından öngörülme, Anayasa'nın ilgili maddesinde belirtilen nedenlere dayanma, demokratik toplum düzeninin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olmama koşulları yönünden inceleme yapılması gerekir.

Anayasa'nın 13. maddesi, temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasını, ilgili hak ve özgürlüğe ilişkin Anayasa maddesinde gösterilen özel sınırlandırma sebeplerinin bulunmasına bağlı kılmıştır. Bununla birlikte Anayasa Mahkemesinin kararlarına göre, özel sınırlama nedeni öngörülmemiş olan hakların dahi, hakkın doğasından kaynaklanan bazı sınırları bulunmaktadır. Ayrıca Anayasa'nın diğer maddelerinde yer alan kurallara dayanılarak da bu hakların sınırlanması mümkün olabilmektedir. Buna göre, Anayasa'nın başka maddelerinde yer alan hak ve özgürlükler ile devlete yüklenen ödevlerin özel sınırlama sebebi gösterilmemiş hak ve özgürlüklere sınır teşkil edebileceği kabul edilmektedir (AYM, E.2014/87, K.2015/112).

Anayasa'nın 20. maddesinin 1. fıkrası yönünden özel sınırlama nedeni

düzenlenmemiştir. Maddenin 2. fıkrasında, birtakım sınırlama sebeplerine yer verilmiş olmakla beraber bu sebepler sadece arama ve elkoyma tedbirlerine yöneliktir. Dolayısıyla bu sebeplerin özel hayata saygı hakkının tüm boyutları yönünden uygulanması mümkün görünmemektedir.

Bu durumda, Anayasa'nın diğer maddelerinde yer alan hak ve özgürlükler ile devlete yüklenen ödevlerin somut olay bakımından sınırlandırma sebebi olarak kabul edilip edilemeyeceği araştırılmalıdır.

Anayasa'nın 5. maddesinde, "Devletin temel amaç ve görevleri, Türk Milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır." denilmektedir. Buna göre kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak devletin temel amaç ve görevlerindedir.

Kişinin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamanın ön koşulu milli güvenlik ve kamu düzeninin tesisidir. Milli güvenlik ve kamu düzeninin sağlanmadığı bir ortamda, hak ve özgürlüklerden gereği gibi yararlanılması, kişinin maddi ve manevi varlığını geliştirmesi mümkün değildir. Devletin hak ve özgürlükleri koruma ödevinin yanında, milli güvenliği ve kamu düzenini sağlama görevi de bulunmaktadır.

Yukarıda ifade edilen sınırlama nedenleri de dikkate alındığında uyuşmazlığın sağlıklı çözümü için; sınırlandırmanın, "demokratik toplum düzeninin gereklerinden olması" ve "ölçülülük ilkesine uygun olması"nın ne anlama geldiğinin de ortaya konması gerekmektedir.

"Demokratik toplum düzeninin gereklerinden olma, bir sınırlamanın demokratik bir toplumda zorlayıcı bir toplumsal ihtiyacın karşılanması amacına yönelik olmasını ifade etmektedir. Buna göre sınırlayıcı tedbir, bir toplumsal ihtiyacı karşılamıyorsa ya da başvurulabilecek son çare niteliğinde değilse demokratik toplum düzeninin gereklerine uygun bir tedbir olarak değerlendirilemez. (AYM, E.2015/96, K.2016/9, 10/2/2016 § 13; ifade özgürlüğü bağlamında Bekir Coşkun [GK], B. No: 2014/12151, 4/6/2015, § 51; özel hayatın gizliliği hakkı bağlamında Ata Türkeri, § 44; İ.F.A., B. No: 2013/8564, 17/2/2016, § 62).

Bu kapsamda kamu makamlarının faaliyetin niteliği ve sınırlamanın amacına göre değişen geniş bir takdir yetkisinin bulunması doğaldır. Ancak özel hayatın gizliliği hakkının mahremiyet hakkı gibi en gizli yönleri söz konusu olduğunda kamu makamlarının takdir yetkisi daha dardır ve bu alanlara yönelik müdahalelerin haklı olduğunun kabul edilebilmesi için kamu makamlarınca özellikle ciddi gerekçelerin gösterilmesi gerekir. (Ata Türkeri, § 47).

Kamu makamlarının özel hayata müdahaleleriyle ilgili olarak, müdahaleye yol açan karar alma sürecinde de keyfi davranmadıklarını kanıtlamaları gereklidir. Ancak bu halde de sınırlandırmanın ölçülülük ilkesine uygun olması gereklidir. (Ata Türkeri, § 48).

Anayasa Mahkemesi kararları uyarınca ölçülülük ilkesi, sınırlayıcı önlemin

öngörülen amaç için zorunlu ve amaca ulaşmaya elverişli olmasını ayrıca amaç ve araç arasında hakkaniyete uygun bir dengenin bulunması gereğini ifade eder. Ölçülülük ilkesinin amacı da temel hak ve özgürlüklerin gereğinden fazla sınırlandırılmasının önlenmesidir (AYM, E.2015/102, K.2016/151, 7/9/2016, § 22; E.2012/100, K.2013/84, 4/7/2013; Marcus Frank Cerny, B. No: 2013/5126, 2/7/2015, § 72).

Kamu makamlarının özel hayata saygı hakkına keyfi bir şekilde müdahale etmelerinin önlenmesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 8. maddesi ile sağlanan güvenceler kapsamında yer almaktadır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), devletin özel hayata saygı hakkı kapsamında bulunan bir menfaate müdahale ettiğini tespit ettiğinde, 8. maddenin 2. fıkrasında belirtilen koşulları incelemektedir. Buna göre kamu makamlarının müdahalesinin yasal bir dayanağı olup olmadığı, anılan fıkrada yer alan meşru amaçlara dayalı olup olmadığı, demokratik bir toplumda gerekli ve öngörülen amaçla orantılı olup olmadığı araştırılmaktadır. (AİHM Dudgeon/Birleşik Krallık, § 43; Olsson/İsveç No.1, B. No: 10465/83, 24/3/1988, § 59)

Ayrıca, AİHM kararlarına göre Sözleşme'nin 8. maddesi açıkça usul şartları içermemekle birlikte anılan maddeyle güvence altına alınan haklardan etkili bir şekilde yararlanılabilmesi için müdahaleyi doğuran karar alma sürecinin bu maddeyle korunan hak ve özgürlüklere gerekli saygıyı sağlayacak nitelikte ve adil olması gerekir. Bu şekildeki bir süreç başvuruçunun 8. maddedeki haklarını -deliller ve kanıtlama konuları dahil- adil şartlarda savunabileceği usule ilişkin etkili güvencelerden yararlandırılmasını gerektirir. AİHM'e göre bu şekildeki güvencelerin amacı 8. maddede yer alan haklara keyfi şekilde müdahalede bulunulmasını önlemek, müdahalenin gerekçelendirilmesini sağlamaktır (AİHM Ciubotaru/Moldova, B. No: 27138/04, 27/4/2010, § 51; T.P. ve K.M./Birleşik Krallık, B. No: 28945/95, 10/5/2001, § 72).

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi' ne göre gerek negatif yükümlülükler gerekse pozitif yükümlülükler bakımından söz konusu usule ilişkin etkili güvencelerin sunulması gerekmektedir. (Benzer yöndeki AİHM kararı için bkz. Hokkanen/Finlandiya, B.No: 19823/92, 23/9/1994, §§ 55-58; Glaser/Birleşik Krallık, B. No: 32346/96, 19/9/2000, §§ 63-66; Bajrami/Arnavutluk, B. No: 35853/04, 12/12/2006, §§ 50-55; Abdulaziz, Cabales ve Balkandali/Birleşik Krallık, B. No: 9214/80, 28/5/1985, § 67).

Birleşmiş Milletler Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'nin "Mahremiyet Hakkı" başlıklı 17. maddesinde de, hiç kimsenin özel ve aile yaşamına, konutuna veya haberleşmesine keyfi veya hukuka aykırı olarak müdahale edilemeyeceği; onuru veya itibarının hukuka aykırı saldırılara maruz bırakılmayacağına, herkesin bu tür saldırılara veya müdahalelere karşı hukuk tarafından korunma hakkına sahip olduğu belirtilmiştir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin Antovic ve Mirkovic v. Sırbistan ve Karadağ (Başvuru No. 70838/13) kararında, çalıştıkları anfi alanlarına demirbaş ve öğrenciler de dahil kişi güvenliğinin sağlanması amacıyla kamera sistemi kurulan iki profesörün özel hayatlarının gizliliğinin ihlal edildiğine karar verilmiştir. Kararda özellikle Avrupa İnsan

Hakları Mahkemesinin daha öncede benzer konularda vermiş olduğu kararlara atıfta bulunularak bazı tespitlere de yer verilmiştir.

Bu tespitler arasında özellikle kişilerin iş yerinde ve çalışma ortamında yani kamusal bir alanda bulunsa da, özel hayatın profesyonel aktiviteler ve dış dünya ile ilişkileri de kapsayan ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin "sosyal özel hayat" olarak adlandırdığı bir alanı da kapsadığı ve bu alanın da korunması gerektiği, kamera sistemleri ile kişilerin sosyal özel hayatlarının izlenmesinin "ciddi bir müdahale" olarak kabul edilmesi gerektiği, kişilerin güvenliği veya işverenin hakları başka yollarla korunamıyorsa ancak son çare olarak kamera sistemlerinin kişilerin çalışma alanlarını görecektir şekilde kurulmasının kabul edilebilir olacağı tespitlerine yer verilmiştir. Yine Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin Lopez Ribalba ve Ötekiler v. İspanya (Başvuru No. 1874/13) kararında da iş verenin başka yollarla korunabilecek haklarını kamera sistemi yoluyla korumasının son çare olduğu, bu durumda bile kamera sistemleri ile ilgili olarak bildirimde bulunması ve usulleri belirlemesi gerektiği vurgulanmıştır.

Yine yukarıda yer verilen kararlardan, farklı güvenlik önlemleri yoluyla korunabilecek haklar veya önlenilecek olaylara yönelik olarak kamera sistemleri kurulmaması gerekeceği ve çalışanların doğrudan çalışma alanlarını görüntüleme şeklinde kişilerin özel hayatına müdahale anlamına gelen bu sistemlerin bu durumlarda kullanılmaması gerekeceği, aksinin ölçülülük ilkesine aykırı olacağı sonucuna ulaşılmaktadır.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarında yukarıda ifade edilen Antovic ve Mirkovic v. Sırbistan ve Karadağ (Başvuru No. 70838/13) kararında da yer aldığı gibi kamera sistemleri ile ilgili olarak belli başlı şartların ortaya konulması gerektiği de ifade edilmiştir. Bunlar özellikle uygulamanın kanuni bir dayanağının olması, sınırlı bir izleme olması ve kötüye kullanmaya karşı garantilerin olması gerektiğidir.

Türk Ceza Kanunu'nun 134. ve 135. maddeleri ile Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 135. maddesindeki düzenlemeler, suça yönelik kuvvetli şüphe halinde bile en son çare olarak ses ve görüntü kaydına başvurulması gerektiğini ortaya koymaktadır.

6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu, 07/04/2016 tarih ve 29677 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Dava konusu işlem tarihinde yürürlükte bulunmamakla beraber konunun önemine binaen, dava konusu edilen kamera sistemleri ile ilgili belli başlı düzenlemelere de yer vermiştir. Kanunla, neden bu sisteme ihtiyaç duyulduğunun ortaya konulması, sistemden kimin veya kimlerin yasal olarak sorumlu olduğunun belirlenmesi, sisteminin maksada uygun olup olmadığının ortaya konulması, özel hayatın gizliliğinin ihlal edilip edilmediğini kimin kontrol edeceğinin ve görüntülere kimin ulaşımı olacağına belirlenmesi ve bu hususların kayıt altına alınması, kayıtların güvenliğinin ve gizliliğinin sağlanması, güvenlik prosedürleri hazırlanması, kameralarla gözlemlenen bölgelerin girişinde ve içerideki uygun yerlerde bölgenin kamera sistemleri tarafından gözetlendiği ve kayıt altına alındığının belirtilmesi gerektiği, sistemin kuruluş maksadıyla bağdaşmayan görüntülerin gereğinden uzun süre saklanmaması, kişilerin özel hayatının

gizliliğinin sağlanması yönünde beklentisinin olabileceği, görüntülerin yetkili kişiler haricinde hiç kimse tarafından izlenememesi için alınacak önlemler gibi bir çok konuda düzenleme getirilmiştir.

Tüm bu açıklamalar ışığında dava konusu işlem incelendiğinde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları da dikkate alındığında hakların korunması başka şekilde sağlanamıyorsa kamera sistemlerinin çalışanların çalışma alanlarını görecektir şekilde kurulmasının mümkün olduğu ancak bunun bir son çare olarak değerlendirildiği ve bu düzenlemenin içeriğini ayrıntılı olarak ortaya koyan özel bir düzenleyici işlem olması gerektiği, kamera sistemlerinin çalışma alanlarını çekmesinin özel hayatın gizliliğini ihlal ettiği, sınırlı bir izleme sağlayacak şekilde güvenlik amacıyla giriş ve çıkışları izlemek üzere veya vatandaşlara da açık olan ortak alanlar ve iş sahiplerinin de giriş çıkışına açık, yoğun bir alışveriş trafiği olan alanlarda kurulabileceği ancak bu kameraların da çalışanların iş yapış şekillerini denetlemek veya sürekli olarak belli kişileri çekecek şekilde kurulmaması gerektiği, güvenlik amacıyla kurulmuş olmaları gerektiği ve bu nedenle amaca hizmet eder şekilde konumlandırılması gerektiği anlaşılmaktadır.

Yine kamera sistemlerinin zorunlu güvenlik amacı ile ve başka bir yolla bu güvenlik amacı sağlanamıyorsa kurulabilmesi mümkün olsa da, yukarıda yer verilen açıklamalar ışığında uygulamanın usul ve esaslarını gösteren kanuni dayanağının bulunması, açık ve anlaşılabilir olması ve ilgililerin bu konudaki hakları ve kamera sistemi ile ilgili olarak bilgilendirilmiş olması gerektiği, toplanan görüntülerle ilgili güvencelerin sağlanması gerektiği, dava konusu işlemin bu haliyle sınırları belirlenmemiş, kanuni dayanağı olmayan, uygulamaya dair usul ve esaslar ile güvenceleri düzenlenmemiş bir sistemle yürütüldüğü ve bu haliyle kamu yararına yönelik olduğunu kabul etmeye imkan olmadığı; Anayasal bir ilke olan ölçülülük ilkesine aykırılık teşkil ettiği ve mahremiyet hakkını ihlal ettiği anlaşılmakta olup, kişilik haklarına aykırı şekilde kamu görevlilerinin tüm faaliyetlerinin izlenmesine imkan tanıyan uygulamada isabet bulunmamaktadır.

Kameralı takip sistemi ile kurumca amaçlanan kamu yararı arasında orantılılık bulunmadığından uygulama ölçülülük ilkesine de aykırılık teşkil etmektedir. Anayasa'nın 13. maddesinde, temel hak ve hürriyetlerin ancak kanunla sınırlanabileceği, değişik 20/3. maddesinde de, kişisel verilerin ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebileceğinin belirtildiği, ancak konuyla ilgili dava konusu işlemin gerçekleştirildiği aşamada kanuni bir düzenlemenin yapılmadığı anlaşılmaktadır.

İdarelerin teknolojik gelişmelerden de yararlanarak kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü alanda güvenlik ve suçun önlenmesi amacıyla kameralı takip sistemi uygulaması, güvenlik amacı ile giriş ve çıkışlar gibi alanlar dışında kameraların çalışanların çalışma odalarını ve servisleri çekecek şekilde yerleştirildiği durumlarda, kamusal alanda da olsa "özel hayatın gizliliği" ilkesi kapsamında bulunduğu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları ve Dairemizin daha önceki tarihli kararlarından anlaşılmaktadır. Yine uygulamanın sınırlarını, usul ve esaslarını gösteren bir kanuni dayanağın bulunması, toplanan

görüntülerin ileride başka bir şekilde kullanılamayacağına dair bir güvencenin mevcut olması gerektiği de anlaşılmaktadır.

İdarenin güvenlik ve kamu yararını sağlama ihtiyacı ve çalışanların özel hayatın gizliliği gibi haklarının karşı karşıya geldiği bu gibi uyuşmazlıklarda, olayın dosyaya özel olarak ele alınması ve değerlendirilmesi gerektiği açıktır.

Uyuşmazlığın bu davaya özgü hali değerlendirildiğinde; İdare Mahkemesi'nce, 28/06/2011 tarihli ara kararı ile davalı idareden EGO Genel Müdürlüğü binasında yer alan tüm kameraların hangi birimlerde ve birimler haricinde nerelerde yer aldığı bildirilmesinin ve söz konusu kameralara ilişkin kamera kayıt örneklerinin görüntülerini içeren CD'nin istenildiği, davalı idare tarafından daha önce Dairemizin E:2019/12230 sayılı dosyasında mevcut kamera görüntülerinin incelenmesinden, yerleştirilen kameraların bina ve koridor çevresini görüntülemeye, çevre güvenliğine ve binaya yönelik tehlikelerin tespitine yönelik olduğu belirtilmiş olmasına rağmen; davalı idarenin ara kararına verdiği cevap yazısı ekindeki kamera listesi ve CD içeriğinde yer alan kamera görüntülerinde ise, bunların masalarda ve bankolarda çalışan personeli doğrudan gören ve izleyen şekilde olduğu, kamera sisteminin yerleştirildiği konum ve çektiği alan dikkate alındığında, iş yerinin güvenliğini sağlama amacını aşarak, doğrudan çalışan memurun kendisinin, diğer memurlarla ya da iş sahipleriyle ilişkisinin ve kamu hizmetinin görülmesi sırasında yaptığı her türlü haberleşmesinin, çalışma alanı ve masasının gözlemlendiği kamera takip sistemi kurulmasının özel hayatın gizliliğini ihlal ettiği anlaşılmakta olup; uygulamanın sınırlarını, usul ve esaslarını gösteren bir kanuni dayanağın bulunmaması, toplanan görüntülerin ileride başka bir şekilde kullanılamayacağına dair bir güvencenin mevcut olmaması ve bu haliyle yukarıda belirtilen temel haklar ve Anayasal ilkelerle bağdaşmaması nedeniyle dava konusu işlemin iptaline karar verilmesi gerekirken davanın reddi yolunda verilen mahkeme kararının hukuka aykırı olduğu sonucuna varılmıştır.

KARAR SONUCU :

- Açıklanan nedenlerle;
1. Davacının temyiz isteminin kabulüne,
  2. Davanın reddine ilişkin temyize konu Ankara 6. İdare Mahkemesinin 15/11/2012 tarih ve E:2011/1309, K:2012/2779 sayılı kararının **BOZULMASINA**,
  3. Yeniden bir karar verilmek üzere dosyanın anılan Mahkemeye gönderilmesine,
  4. 2577 sayılı Kanun'un (Geçici 8. maddesi uyarınca uygulanmasına devam edilen) 54. maddesinin birinci fıkrası uyarınca **bu kararın tebliğ tarihini izleyen günden itibaren 15 (on beş) gün içinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere**, 11/01/2021 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Başkan
Yılmaz
AKÇİL

Üye
Suna
TÜRKÖĞLÜ

Üye
İbrahim
TOPUZ

Üye
Hamdi
ŞENLER

Üye
Lütfiye
AKBULUT

T.C.
ANKARA

6. İDARE MAHKEMESİ

ESAS NO : 2019/1199

KARAR NO : 2019/1527

DAVACI : TÜM BELEDİYE VE YEREL YÖNETİM HİZMETLERİ
EMEÇİLERİ SENDİKASI

VEKİLİ : AV. SEVGİ KARADUMAN
Korkutreis Mah. Yeşilirmak Cad. No:12 Kat:2 Maltepe
Çankaya/ ANKARA

DAVALI : ANKARA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE BAŞKANLIĞI /
ANKARA

VEKİLİ : AV. KEREM VURAL- Aynı adreste

DAVANIN ÖZETİ : Davacı sendika tarafından, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı bünyesindeki kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde uygulanan kameralı takip sistemine son verilmesi istemiyle yapılan başvurunun reddine ilişkin 03.12.2010 tarih ve 12901 sayılı işlemin; kamera ile takibin özel hayata müdahale niteliği taşıdığı, insan hakları ihlali oluşturduğu, özel hayatın konuttan ibaret olmadığı ileri sürülerek iptali istenilmektedir.

SAVUNMANIN ÖZETİ : Kameraların bulunduğu hizmet binasında yaklaşık 5000 personelin çalıştığı, günlük ziyaretçi sayısının 6000 civarında olduğu ve çalışma alanlarının açık ofis şeklinde olduğu, kamera sisteminin çalışanların takibine yönelik olmayıp güvenlik amacıyla kurulduğu, bu sistemin kaldırılması isteminin reddine dair işlemin hukuka uygun olduğu ileri sürülerek davanın reddi gerektiği savunulmaktadır.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Karar veren Ankara 6. İdare Mahkemesi'nce, Mahkememizin 27/06/2012 tarih ve E:2011/292, K:2012/1538 sayılı kararının, Danıştay 10. Dairesi'nin 08/06/2015 tarih ve E:2013/7429, K:2015/2773 sayılı kararı ile bozulması üzerine, bozma kararına uyularak işin gereği görüldü:

Dava; davacı sendika tarafından, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı bünyesindeki kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde uygulanan kameralı takip sistemine son verilmesi istemiyle yapılan başvurunun reddine ilişkin 03.12.2010 tarih ve 12901 sayılı işlemin iptali istemiyle açılmıştır.

2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın "Temel Hak ve Hürriyetlerin Niteliği" başlıklı 12. maddesinde; "Herkes, kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilmez, vazgeçilmez temel hak ve hürriyetlere sahiptir. Temel hak ve hürriyetler, kişinin topluma, ailesine ve diğer kişilere karşı ödev ve sorumluluklarını da ihtiva eder." hükmüne, "Temel Hak ve Hürriyetlerin Sınırlanması" başlıklı 13. maddesinde; "Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve laik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz." hükmüne, "Özel Hayatın Gizliliği" başlıklı 20. maddesinde ise; "Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir, özel hayatın ve aile hayatının gizliliğine dokunulamaz." hükmüne yer verilmiştir.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin "Özel Hayatın ve Aile Hayatının Korunması" başlıklı 8. maddesinde, herkesin özel ve aile yaşamına, konutuna ve haberleşmesine saygı gösterilmesini isteme hakkına sahip olduğu, Birleşmiş Milletler Medeni ve Siyasi Haklar

T.C.

ANKARA

6. İDARE MAHKEMESİ

ESAS NO : 2019/1199

KARAR NO : 2019/1527

Sözleşmesi'nin "Mahremiyet Hakkı" başlıklı 17. maddesinde de, hiç kimsenin özel ve aile yaşamına, konutuna veya haberleşmesine keyfi veya hukuka aykırı olarak müdahale edilemeyeceği; onuru veya itibarının hukuka aykırı saldırılara maruz bırakılmayacağına, herkesin bu tür saldırılara veya müdahalelere karşı hukuk tarafından korunma hakkına sahip olduğu belirtilmiştir.

Gelişen teknolojinin, kamu hizmetlerinin etkin ve verimli yürütülmesini kolaylaştırıcı etki sağlaması amacıyla, kamu kesiminde kullanılmaya başlanılmasını doğal karşılamak gerekir. Ancak, teknoloji kullanılarak kişisel görüntülerin kayıt altına alınması uygulamasının, yukarıda belirtilen hükümlere uygun olması gerektiğinde kuşku ve duraksamaya yer bulunmamaktadır.

Kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde güvenlik ve suçun önlenmesi gibi nedenlerle uygulanan kameralı takip sisteminin, temel hak ve hürriyetler içerisinde sayılan özel hayatın gizliliği ilkesi kapsamında kişisel görüntülerin alınması ve ölçülülük ilkesi kavramları içinde değerlendirilmesi gerekmektedir.

Kameralı takip sistemi ile kurumca amaçlanan kamu yararı arasında orantılılık bulunmadığından bu uygulama, anayasal ilke olan ölçülülük ilkesine aykırılık teşkil etmektedir. Anayasa'nın 13. maddesinde, temel hak ve hürriyetlerin ancak kanunla sınırlanabileceği, 20/3. maddesinde de, kişisel verilerin ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebileceğinin belirtildiği, ancak konuyla ilgili bu aşamada yasal bir düzenlemenin yapılmadığı anlaşılmaktadır.

Olayda, kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde güvenlik ve suçun önlenmesi sebebiyle uygulanan kameralı takip sistemi uygulamasının, kamusal alanda da olsa "özel hayatın gizliliği" ilkesi kapsamında bulunduğu anlaşılması karşısında, uygulamanın sınırlarını usul ve esaslarını gösteren bir yasal dayanağının bulunmaması, toplanan görüntülerin ileride başka bir şekilde kullanılmayacağına dair bir güvencenin mevcut olmaması gözönüne alındığında, yukarıda belirtilen temel haklar ve Anayasal ilkelerle bağdaşmayan dava konusu işleminde hukuka uyarlık bulunmadığı sonucuna varılmıştır.

Açıklanan nedenlerle, dava konusu işlemin iptaline, aşağıda dökümü yapılan 170,65-TL yargılama gideri ve 196,90-TL temyiz yargılama gideri toplamı olan 367,55-TL ile A.A.Ü.T. uyarınca belirlenen 1.362,00-TL vekalet ücretinin davalı idareden alınarak davacıya verilmesine, davalı idare tarafından yapılan 99,65-TL karar düzeltme yargılama gideri ile 50,00-TL Y.D. itiraz harcının davalı idare üzerinde bırakılmasına, artan posta ücretlerinin kararın kesinleşmesinden sonra taraflara iadesine, kararın tebliğini izleyen günden itibaren 30 gün içinde Danıştay'a temyiz yolu açık olmak üzere, 11/09/2019 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Başkan
BEKİR UFUK KADIGİL
37871

Üye
ESMA GÜL ŞEKER
192857

Üye
BURAK SABRİ YAMAÇ
216794

Yargılama giderleri sayfanın arkasındadır.

T.C.
ANKARA
6. İDARE MAHKEMESİ
ESAS NO : 2019/1199
KARAR NO : 2019/1527

<u>YARGILAMA GİDERLERİ (Davacı) :</u>	
Başvurma Harcı :	18,40 TL
Karar Harcı :	18,40 TL
Y.D. Harcı :	30,30 TL
Vekalet Harcı :	2,90 TL
Posta Gideri ve :	100,65 TL
Dosya Bedeli	
TOPLAM :	170,65 TL

<u>TEMYİZ YARGILAMA GİDERLERİ (Davacı) :</u>	
T.Başvurma Harcı :	103,50 TL
T.Karar Harcı :	43,90 TL
Posta Gideri :	49,50 TL
TOPLAM :	196,90 TL

<u>KARAR DÜZELTME YARGILAMA GİDERLERİ (Davalı) :</u>	
K.D. Harcı :	57,60 TL
Posta Gideri :	42,05 TL
TOPLAM :	99,65 TL

TEMYİZ EDEN (DAVALI) : Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı / ANKARA

VEKİLİ : Av. Kerem Vural / Aynı yerde

KARŞI TARAF (DAVACI) : Tüm Belediye ve Yerel Yönetim Hizmetleri
Emekçileri Sendikası

VEKİLİ : Av. Sevgi Karaduman
Korkut Reis Mahallesi Yeşilirmak Caddesi No:12
Kat:2 Maltepe / Çankaya / ANKARA

İSTEMİN KONUSU : Ankara 6. İdare Mahkemesince dava konusu işlemin iptali yolunda verilen 11/09//2019 tarih ve E:2019/1199, K:2019/1527 sayılı kararın temyizen incelenerek bozulması istenilmektedir.

YARGILAMA SÜRECİ :

Dava konusu istem: Davacı tarafından, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı bünyesindeki kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde uygulanan kameralı takip sistemine son verilmesi istemiyle yapılan başvurunun reddine ilişkin 03.12.2010 tarih ve 12901 sayılı işlemin iptali istenilmektedir.

İlk Derece Mahkemesi kararının özeti: Ankara 6. İdare Mahkemesinin 11/09//2019 tarih ve E:2019/1199, K:2019/1527 sayılı kararıyla; Danıştay Onuncu Dairesinin 08/06/2015 tarih ve E:2013/7429, K:2015/2773 sayılı bozma kararına uyulmak suretiyle kameralı takip sistemi ile davalı kurumca amaçlanan kamu yararı arasında orantılılık bulunmadığından bu uygulamanın anayasal ilke olan ölçülülük ilkesine aykırılık teşkil ettiği, Anayasa'nın 13. maddesinde, temel hak ve hürriyetlerin ancak kanunla sınırlanabileceği, değişik 20/3. maddesinde de, kişisel verilerin ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebileceğinin belirtildiği, ancak konuyla ilgili bu aşamada yasal bir düzenlemenin yapılmadığı, olayda, kamu çalışanlarının faaliyet yürüttüğü servislerde güvenlik ve suçun önlenmesi sebebiyle uygulanan kameralı takip sistemi uygulamasının, kamusal alanda da olsa "özel hayatın gizliliği" ilkesi kapsamında bulunduğu anlaşılmaması karşısında; uygulamanın sınırlarını usul ve esaslarını gösteren bir yasal dayanağının bulunmaması, toplanan görüntülerin ileride başka bir şekilde kullanılamayacağına dair bir güvencenin mevcut olmaması gözönüne alındığında, temel haklar ve Anayasal ilkelerle bağdaşmaması nedeniyle dava konusu işlemde hukuka uygunluk bulunmadığı gerekçesiyle dava konusu işlemin iptaline karar verilmiştir.

TEMYİZ EDENİN İDDİALARI : Davalı idare tarafından, davacı sendikasının dava açma ehliyetinin olmadığı, hizmet birimlerinde kurulan kamera sisteminin tamamen çalışanların, hizmet

alan vatandaşların ve hizmet binasının güvenliğini sağlamak amacıyla kurulduğu, çalışanların özel hayatına müdahale oluşturmayacak şekilde yerleşim yapıldığı, dava konusu işlemin hukuka uygun olduğu, bu nedenle Mahkeme kararının bozulması gerektiği ileri sürülmektedir.

KARŞI_TARAFIN_SAVUNMASI : Davacı tarafından savunma verilmemiştir.

DANIŞTAY_TETKİK_HÂKİMİ : Bülent Demirtaşoğlu

DÜŞÜNCESİ : Temyiz isteminin reddi ile usul ve hukuka uygun olan İdare Mahkemesi kararının onanması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Karar veren Danıştay Onuncu Dairesince, Tetkik Hâkiminin açıklamaları dinlendikten ve dosyadaki belgeler incelendikten sonra işin gereği görüşüldü:

HUKUKİ DEĞERLENDİRME :

Uyuşmazlığın esasını, kamera sistemi ile yapılan izlemenin kamu düzeninin ve güvenliğin sağlanması amacının gerçekleştirilmesi ile temel hak ve hürriyetlerden biri olan özel hayatın gizliliği ilkesi kapsamında kamusal özel hayata müdahalenin sınırlarının çizilmesi hususlarının dengelenmesi ve ölçülülük ilkesine uygun davranılmasının denetlenmesi oluşturmaktadır.

Kamu çalışanlarının faaliyette buldukları hizmet binalarının giriş-çıkış kapıları, binanın bulunduğu alanı çevreleyen duvar ya da çit bölümleri, binaları ve birimleri birbirine bağlayan koridorlar, açık ve kapalı otoparklar gibi güvenliğin önem taşıdığı yerlerin izlenmesinin, kamu düzeni ve güvenliğinin sağlanması amacına hizmet ettiği ve bu yönüyle hukuka aykırı olmadığı açıktır.

Buna karşın, yukarıda belirtilen alanlar dışında günlük iş ve işlemleri yürüten kamu çalışanlarının çalışma odalarını ve servisleri görüntüleyecek şekilde kamera yerleştirilmesi durumunda, kamu düzeni ve güvenlik amacını aşan uygulamanın, kamusal alanda da olsa "özel hayatın gizliliği" kapsamında hukuka aykırı olduğu sonucuna varılmaktadır.

Ayrıca, dava konusu işlem tarihi itibarıyla kamera ile yapılan izlemenin sınırlarını, usul ve esaslarını gösteren ve alınan görüntülerin başka amaçla kullanılmayacağına dair bir güvence içeren yasal bir düzenleme ve dayanak bulunmaması da dava konusu işlemin hukuka aykırı olduğunu göstermektedir.

İdare ve vergi mahkemelerinin nihai kararlarının temyizen bozulması, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 49. maddesinde yer alan sebeplerden birinin varlığı hâlinde mümkündür.

Temyizen incelenen karar usul ve hukuka uygun olup, dilekçede ileri sürülen temyiz nedenleri kararın bozulmasını gerektirecek nitelikte görülmemiştir.

Bu durumda, temyize konu Mahkeme kararının yukarıda belirtilen açıklamayla onanması gerektiği sonucuna varılmaktadır.

KARAR SONUCU :

Açıklanan nedenlerle;

1. Davalı idarenin temyiz isteminin reddine,

2. Dava konusu işlemin iptali yolundaki Ankara 6. İdare Mahkemesinin 11/09//2019 tarih ve E:2019/1199, K:2019/1527 sayılı temyize konu kararının yukarıda belirtilen açıklama ile **ONANMASINA**,

3. 2577 sayılı Kanun'un (Geçici 8. maddesi uyarınca uygulanmasına devam edilen) 54. maddesinin 1. fıkrası uyarınca bu **kararın tebliğ tarihini izleyen günden itibaren 15 (on beş) gün içinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere**, 11/01/2021 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.

Başkan
Yılmaz
AKÇİL

Üye
Suna
TÜRKOĞLU

Üye
İbrahim
TOPUZ

Üye
Hamdi
ŞENLER

Üye
Lütfiye
AKBULUT